

Overdenking in de zangdienst op 13 januari, 16.00 u, in de Ontmoetingskerk, Capelle aan den IJssel
Thema: 'Afscheid van de bezorgdheid', naar aanleiding van Psalm 147: 1-11 en Lukas 12: 22-34 (= kerntekst)

1. Niet bezorgd zijn: het is een opdracht!

Hoe kan dat nou: afscheid nemen van de bezorgdheid? Heel bewust. Niet meer bezorgd zijn. Op commando! U zegt: 'Dat kan ik helemaal niet! Bezorgdheid overvalt je! Daar kies je toch niet voor, om een halve nacht wakker te liggen? Je kunt bezorgdheid toch niet wegleggen, als een pakketje?' En toch is juist dát precies de opdracht van de Here Jezus in dit bijbelgedeelte. 'Waarom maken jullie je bezorgd?' vraagt Hij. Vers 22: 'Maak je geen zorgen over jezelf en over wat je zult eten, noch over je lichaam en over wat je zult aantrekken.' Leest u het goed? Eten, drinken, kleding, daar hoeven we ons geen zorgen over te maken. Nee, dat mógen we zelfs niet. En Jezus gaat nóg verder: 'Maak je geen zorgen over jezelf, en over je lichaam!'

U denkt misschien: 'Ja, maar... we moeten toch eten? En we hebben toch kleren nodig? En je moet toch een huis hebben? En gezondheid, gezondheid, dat is toch zo'n beetje het belangrijkste in dit leven?'

Maar Jezus is heel radicaal. 'Kijk naar de raven: ze zaaien niet en ze oogsten niet, ze hebben geen voorraadkamer en geen schuur, maar van God krijgen ze genoeg te eten. En kijk naar de lelies: zulke schitterende bloemen. Maar wat doen ze? Ze werken niet. Ze weven niet, ze naaien niet. Nee, God geeft ze hun schoonheid. Zomaar!

God weet wat je nodig hebt. Je bent toch als méns veel belangrijker in Gods ogen dan een raaf? Of een lelie. Denk je nou echt dat God je vergeet? Nee, begin aan de andere kant: zoek éérst Zijn Koninkrijk, en die andere dingen, die zullen je erbij gegeven worden. Die krijg je extra!

Natuurlijk moeten we af en toe naar de winkel om eten te kopen, of om kleding te kopen. 'Maar', zegt Jezus, 'laat het je niet in beslag nemen! Leg al die zorgen, voor al die dingen, nou eens rustig in de handen van God. De zorgen om je gezondheid. De zorgen om je geld. Om je zaak. Om je kinderen. Om je gezondheid. Leg alles in de handen van God. En neem bewust afscheid van de bezorgdheid.'

Kan dat? Nou, Jezus zegt het anders. Hij zegt niet alleen dat het kan, het móét! Het is een opdracht! Hij

zegt, in vers 28: 'Als je je zorgen maakt, dan ben je kleingelovig!'

2. Vertrouwen we God?

Stel je voor: je werkt bij de overheid, en wat heb je nou laatst ontdekt? Je hebt recht op een toeslag, een onregelmatigheidstoeslag, en die is al drie jaar lang niet uitbetaald. Maar je leidinggevende, dei poeiert je een beetje af. En daar zit je mee. Hoe moet dat nou. Afijn, op een avond laat je je hond uit, en je loopt door het Paradijssepark, en toevallig komt Balkenende net thuis. En je zegt netjes: 'Goedenavond', en hij zegt 'Goedenavond', en je komt zomaar in gesprek. En in dat gesprek vertel je alles. En wat zegt Balkenende? Hij zegt: 'Ik vind dat onrechtvaardig. Ik geef u mijn belofte: ik zal er persoonlijk voor zorgen dat dit binnen een maand opgelost is, u krijgt alles waar u recht op heeft, met terugwerkende kracht.'

En hoe ga je dan naar huis? Twee mogelijkheden: óf je blijft piekeren, dat betekent dat je Balkenende niet vertrouwt. Óf je laat het rusten, je legt het bewust van je af. Dat betekent dat je Balkenende vertrouwt.

Jezus zegt: 'Vertrouw je God? Heb je geloof? Of ben je kleingelovig?' Weet u, als je God vertrouwt, dan besef je dat er één topprioriteit is, en dat is: Hem dienen. Hem volgen. Doen wat Hij wil. En al dat andere, daar zorgt Hij dan voor. Daar mogen we vast op vertrouwen.

3. Dan leggen we andere prioriteiten

Er was een jonge violiste die zó goed was dat ze snel beroemd werd. Een journalist vroeg aan haar: 'Hoe komt dat toch? Wat is het geheim van je succes?' Weet u wat ze zei: 'Mijn geheim,' zei ze, 'dat is: geplande verwaarlozing.' En toen ging ze het uitleggen. 'Jaren geleden heb ik ontdekt dat heel veel dingen heel veel van mijn tijd opslokten. 's Morgens wilde ik eerst mijn slaapkamer opruimen, mijn haar doen, het huis op orde krijgen, zuigen, stoffen, noem het allemaal maar op. En dan ik ging ik viool spelen. Maar ja, dat werkte niet. Toen heb ik het omgekeerd: éérst viool spelen, de rest heb ik gepland verwaarloosd. En toen ging het goed met het viool spelen. En dat huis... ach, dat komt ook wel in orde.'

Jezus zegt: 'Éérst het Koninkrijk van God. Prioriteit voor het gebed, de Bijbel, de kerk, maar ook: voor de aandacht voor mensen, liefde geven, vrede stichten, al die dingen die Góð belangrijk vindt. En al dat andere: eten en drinken en noem maar op, dat geeft God je er bóvenop!'

4. Dan zijn we onaantastbaar

En toch kan ik me voorstellen dat u zegt: 'Ja, maar... ook christenen worden ziek. Ernstig ziek. Ook christenen overlijden. Ook christenen krijgen ongelukken. Ook christenen komen om door de honger. Hoe zit het dan met die God die voor ons zorgt?' En als u dat zegt, dan heeft u gelijk. Maar feitelijk onderstreept het alleen maar wat Jezus zegt. Want al zouden we álles verliezen: ons geld, ons bezit, ons huis, ons voedsel, onze kleren, zelfs al zouden we ons leven verliezen, als wij geloven in God zijn wij veilig in Zijn hand. Voor eeuwig. Dan is ons paspoort getekend, het

paspoort van het Koninkrijk der hemelen. Met de handtekening van Jezus Christus mogen we dan binnen in Gods paradijs. We zijn deze dienst begonnen met dát perspectief: 'Lichtstad met uw paarden poorten, wondere stad, zo hoog gebouwd, daar zal ik mijn Heer ontmoeten, luisteren naar Zijn liefdesstem. Daar geen rouw meer en geen tranen, in het nieuw Jeruzalem.' Als we geloven in Jezus Christus, als we bouwen op Zijn offer aan het kruis, dan zijn we pelgrims, op weg naar die stad. Als dat zo is, dan hoeft u niet bang te zijn. Nergens voor! Want dan ben je onaantastbaar. Zelfs al verlies je dan álles, je bent toch veilig bij God.

In 1975 werd in Londen een bank beroofd. Uit de kluisen werd voor miljoenen aan geld en kostbaarheden geroofd. Eén dame had daar een kluis gehad, en zij was voor ruim 200.000 pond aan juwelen kwijt. Weet u wat ze uitriep? 'Dat was álles wat ik had! Mijn hele leven zat in die doos!' Zó arm kun je zijn. Zó rijk, en tegelijk: zó arm. 'Mijn hele leven zat in die doos!'

5. Dan vinden we de échte vrede

Als je leeft met God, als je Zijn Koninkrijk zoekt, dan ga je ontdekken waar het écht om gaat. Zoals de familie De Vinck in Amerika. Op 10 april 1985 stond er een artikel in The Wall Street Journal van Christopher De Vinck, een leraar Engels in New Jersey. Hij schreef onder meer dit: 'Ik groeide op in het huis waar mijn broer bijna 33 jaar in dezelfde hoek van zijn kamer, onder hetzelfde raam, naast dezelfde gele muren, op zijn rug in bed lag. Oliver was blind en kon niet praten. Zijn benen waren krom. Hij bezat niet de kracht zijn hoofd op te lichten en ook niet de intelligentie om iets te leren. Mijn familie en ik voedden Oliver. We verwisselden zijn luiers, hingen in de winter zijn kleren en beddengoed op een lijn in het souterrain, en spreidden ze in de zomer wit en schoon op het grasveld uit. Ik vond het altijd leuk de sprinkhanen op de kussenslopen te zien springen.

We deden Oliver in bad en kietelden zijn borst om hem aan het lachen te krijgen. Soms lieten we de radio in zijn kamer aanstaan. We luisterden naar zijn lach als we beneden naar de televisie keken. We hoorden hem in het midden van de nacht hoesten.

Oliver was niet verder gegroeid dan een tienjarige. Hij had een brede borstkas en een groot hoofd. Zijn handen en voeten waren die van een vijfjarige, klein en zacht. Zijn doopakke hing aan de muur boven zijn bed. Een bisschop kwam bij ons om hem als lidmaat aan te nemen.

Zelfs nu, vijf jaar na zijn dood door longontsteking, op 12 maart 1980, blijft Oliver nog steeds de zwakste, meest hulpeloze mens die ik ooit ben tegengekomen, en toch was hij een van de sterkste mensen waarmee ik ooit in aanraking kwam. Hij kon beslist niets anders dan ademen, slapen en eten, en toch was hij de aanleiding tot daden, liefde, moed en inzicht. Toen ik nog klein was zei mijn moeder: 'Is het niet heerlijk dat je kan zien?' En eens zei ze, 'Als jij naar de hemel gaat, zal Oliver naar je toe rennen, je omarmen, en het eerste wat hij zal zeggen is "Dank je wel." Ik herinner me ook dat mijn moeder mij uitlegde dat wij met Oliver gezegend waren op een manier die haar eerst niet duidelijk was. Wij waren gezegend met zijn aanwezigheid, een echte vredige aanwezigheid.'

6. Neemt u afscheid van de bezorgdheid?

Vanmiddag stelt Jezus een vraag aan ons, aan u, aan jou en aan mij. 'Wat is nu echt belangrijk voor je? Leg je wel de goede prioriteit? Zoek eerst het Koninkrijk van God. Vraag je éérst af, wat voor Hem belangrijk is. En als je dat doet, dan zal Hij zorgen voor de rest. Voor al die andere dingen. Denk aan de raven. Denk aan de lelies. Als je zó leeft, dan neem je voorgoed afscheid van de bezorgdheid.'

Amen.

Reageren? Bel of mail: René van Loon, 010-442 6280, c.m.van.loon@freeler.nl

